

PROVINCIÆ huic, Comitatus titulo gaudenti, Namurci nomen est. Istud verò à Metropoli ne in ea, an verò metropolis ab ipsa sibi assumpserit, haud exploratum quisquam nostrorum habet, quemadmodum ne ipsius quidem nominis originem, ab indigenis etenim Namur, à Germanis autem Namen dicitur, quid tamen propriè significet, ignorant. Fabulosam enim atq; anilem eorum duxerim sententiam nullius probati scriptoris testimonio confirmatam; qui afferunt olim in monte ipso, cuius in iugo etiamnum arx propter urbem Namurcum suspicitur, idolum quoddam Nani cognomine coli solitum, quem fatidicum fuisse ac responsa perentibus dedisse ferunt, deinceps autem patefacta & inualecente iam fide Christiana, obmutuisse ipsum, atque sic ex mobili cum fixo coniuncto Namurcum constat esse, quasi dicas Nanum mutum. Prouinciæ huic vicini sunt Leodienses, Brabanti, Hannones ac Lucenburgenses. Duo eam fluij illustres ac nauigabiles irrigant, Mosæ nimirum & Sambrius. Montibus regio non asperatur, quamuis neque plana omnino sit, sed collibus ac vallibus hinc inde extollatur. Syluas habet complures, quorum maxima est ea quam Marlaigen vocant, in ijsque crebra nobilium venatio esse solet. Omnium quibus ad sustentationem sui vita humana indiget, fructuum ferax est. Ferrifodinas habet multas. Effodiuntur ibidem lapides nigri, seu vt verius loquar, lapidei carbones, quos Germanicè lapides carbonarios (Steinkolen) vocamus, à literatis Lidandrakes appellantur. in his mirabilis quædam naturæ operatio apparet: cum enim in cæteris corporibus infusum oleum ignis flammam alat atque augeat, contra autem superinfusa aqua ardorem aut extinguat aut minuat; hi superinfusa aqua accenduntur, oleo autem extinguntur. Incolæ (quemadmodum etiam circumiacentes vicinæ regiones ad quas iidem transuehantur) calidissimos ac lucidissimos sibi ex his ignes in domibus suis struunt. Fabri etiam ferrarij frequentius his in officinis suis vtuntur, siquidem facilius quam alij ex ligno vsti carbones ferrum mollificare queunt. Lapidum etiam fodinas in eodem hoc comitatu videre est, ex quibus nigra, rubea ac versicoloria effodiuntur marmora, quæ ad exteras nationes abductæ, magno hominibus sunt vsui in templorum ac magnificarum domuum ædificatione atque exornatione. vnde etiam haud exiguum lucrum ad terram hanc redit. Quatuor habet vrbes muro cinctas comitatus hic: Namurcum videlicet, Bouuignes, Charlemontium ac Vallencuriam. Namurcum, vt supra monuimus, prouinciæ metropolis est, atque haud ita pridem Episcopalis eò translata sedes est. loco sita opportuno, in confluentia nimirum Mosæ ac Sambri fluiuorum, ducto ad vtriusque littus ponte lapideo, in hac etiam totius regionis curia est. Bouuignes ad læuum Mosæ latus sita, olim ob ædificiorum magnificentiam atque incolarum multitudinem vrbs spectata erat, nunc verò varijs bellorum cladibus afflictæ & destructæ, parui valoris est. Charlemontium arx est munitissima atque inexpugnabilis penè, extructa ad Mosam fluiuium à Carolo quinto Imperatore, à quo etiam nomen adepta suum est, cuius vix similem reperire liceat, prospicitur namque in monte excelso, haud procul à Giueto pago. Vallencuria oppidum minimè aspernandum. Præter Abbantias, quarum complures sunt, circiter octoginta pagi in prouincia hac numerantur, quorum aliqui ex quibus sunt Floress, Vascie, Sanson, &c. adeo sunt ampli atq; egregij, vt non alios tantum pagos longè antecellere, sed cum vicis atque oppidis quibusdam certare quoque videantur. Olim regio Marchionatus titulo claruit: circa annum autem 1200. in Comitatum redacta est. Incolæ viri sunt bellicosi; principi suo toti addicti ac fauentes, Gallicè loquentes. Prouinciã hanc, quemadmodum etiam plures Belgij regiones, accuratissimè ac diligentissimè descripsit Ludouicus Guicciardinus.

